

Wat is de gemeente?

De gemeente als bruid van Christus

We zijn bijwoners en zien uit naar een geweldige toekomst. De gemeente zal eenmaal als bruid van Christus verschijnen.

Over dit onderwerp, de gemeente als bruid van Christus, horen we tegenwoordig steeds meer het geluid dat **Israël de bruid van Christus zou zijn**. Aan het einde van deze bespreking wil ik op enkele van die argumenten die dat zouden aangeven ingaan en aangeven waarom die volgens mij geen stand houden.

We hebben al eerder gezien dat de gemeente bestaat uit mensen die uit deze wereld zijn geroepen tot een leven in gemeenschap met de Here Jezus. De gemeente bestaat uit wedergeboren mensen. Dat zijn mensen die uit de Geest van God geboren zijn en zo deel hebben gekregen aan het lichaam van Christus, waarvan de Heer zelf het hoofd is. 1 Corinthe 12:13 leert:

“Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt”.

We zagen eerder dat we de gemeente als een broederschap mogen zien, een lichaam en een gebouw.

Wanneer we de liefde van de Heere Jezus nader beschouwen, dan zien we daarin dat het om een huwelijksrelatie gaat. Paulus omschrijft dat met fijngevoeligheid in Efeze 5:25-32

“Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, door haar te reinigen met het waterbad door het Woord, opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos zou zijn. Zo moeten de mannen hun eigen vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, zoals ook de Heere de gemeente.

Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.
Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn. Dit geheimenis is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente”.

We worden door de apostel meegenomen naar de eerste bladzijden van de Bijbel. Daar wordt ons geleerd hoe de Here God hemel en aarde heeft geschapen, maar we leren vooral t.a.v. de mens. In Genesis 2:18 hoorden we de conclusie van God dat het niet goed was dat de mens alleen was:

“Ik zal een hulp voor hem maken als iemand tegenover hem”

We lezen in Efeze 5 dus een duidelijke vergelijking tussen enerzijds Adam en Eva en anderzijds de Heere Jezus en de gemeente.

Veelbetekenend haalt de apostel de woorden van Adam aan, Efeze 5:30

“Want wij zijn leden van Zijn lichaam van Zijn vlees en Zijn gebeente”.

Zoals Adam zijn vrouw Eva waardeerde en beseftte dat zij uit zijn lichaam was gebouwd, zo geldt dat ook voor de gemeente in relatie tot de Here Jezus, we zijn Zijn vlees en gebeente, Zijn lichaam!

Adam is een beeld van Christus die komen zou. Adam is de eerste mens, Christus is de nieuwe Adam (Romeinen 5:14).

“Toch heeft de dood geregeerd van Adam tot Mozes toe, ook over hen die niet gezondigd hadden met eenzelfde overtreding als Adam, die een voorbeeld is van Hem Die komen zou”.

Daaruit voortvloeiend is de vrouw uit Adam, Eva, beeld van de gemeente.

Zoals God plan en doel had om Adam een mens ‘tegenover’ hem te geven, zo had God eveneens al voor de grondlegging der wereld het plan om Zijn Zoon een bruid te geven. Romeinen 8:29 leert ons in dit verband:

“Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders”.

De verhouding van de gemeente tot de laatste Adam is zoals die van Eva tot de eerste Adam. Wat een bijzondere relatie.

1) Het toerusten van de bruid.

Toen de Here God Adam schiep plaatste God hem in de hof van Eden. Als taak krijgt Adam het benoemen van de dieren, hij gaf hen hun naam, maar dan horen we als het ware zijn jammerklacht, Genesis 2:20:

“maar voor de mens vond hij geen hulp als iemand tegenover hem”.

Midden in Gods schepping, waar Adam als rentmeester zijn plaats had, was hij alleen en God zag dit gebrek. Adam kreeg hulp in de omvangrijke taak, hulp van iemand tegenover hem, Zijn ‘vlees en beenderen’.

In Efeze 2:10 lezen we mooie woorden:

“Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”.

De Vader besloot dat Zijn Zoon een bruid zou krijgen, de gemeente, de wedergeborenen om het werk te doen dat God tevoren voor ons had bestemd.

Hoe ging dit alles in zijn werk?

“Toen liet de HEERE God een diepe slaap op Adam vallen, zodat hij in slaap viel; en Hij nam een van zijn ribben en sloot de plaats ervan toe met vlees. En de HEERE God bouwde de rib die Hij uit Adam genomen had, tot een vrouw en Hij bracht haar bij Adam”.

We gaan dit voorzichtig en met eerbied nader bezien.

Diepe slaap

In het woord ‘diep’ zit ook de grondbetekenis van dood, we zien als het ware een type van de dood. Terwijl Adam deze diepe slaap onderging en zich verder nergens van bewust was, werd er een enorme chirurgische ingreep uitgevoerd.

Zijn lichaam werd geopend, een rib werd weggenomen en daaruit werd de vrouw gevormd. De beste Chirurg deed deze ingreep, ongetwijfeld met grote kundigheid. Let erop dat het lichaam van Adam letterlijk geopend werd.

Ik vermoed dat dit openen en sluiten van het lichaam van Adam ook met bloedverlies samen is gegaan. Zeker is dat bij die andere operatie bloed vloeide. Dat was toen Christus aan het kruis werd geofferd, in Handelingen 20:28 lezen we dat:

“Zie dan toe op uzelf en op heel de kudde, te midden waarvan de Heilige Geest u tot opziens aangesteld heeft om de gemeente van God te weiden, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed”.

De verdoving, de diepe slaap in de hof van Eden zal goed gewerkt hebben en Adam zal niets gevoeld hebben, zo veronderstel ik. Maar de laatste Adam, de Heere Jezus doorleefde de gehele operatie aan het kruis. Hij nam geen verdoving, de edik die Hem aangeboden werd en riep met angst en pijn uit:

“Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

Dit alles was door de psalmist voorzien in Psam 22:14,15:

*“Als water ben ik uitgestort,
ontwricht zijn al mijn beenderen;
mijn hart is als was,
het is gesmolten diep in mijn binnenste.
Mijn kracht is verdroogd als een potscherf,
mijn tong kleeft aan mijn gehemelte;
U legt mij in het stof van de dood”.*

Deze dood was nodig om de bruid in het leven te brengen, de parallel met Adam en Eva is een heel duidelijke.

2) De vernedering van de bruidegom

In Efeze 5:25 lezen we:

“Mannen, heb uw eigen vrouw lief, zoals ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zich voor haar heeft overgegeven”

Geen idee wat Adam gezegd zou hebben als God tevoren met hem de operatie had doorgenomen. Het is echter volledig duidelijk dat de dingen met de Heere Jezus in alle openheid en eerlijkheid zijn doorgenomen, daaruit leren we de gezindheid van Zijn hart kennen.

Hij voorzag de vernedering, de ontluistering, de pijn, het lijden en de dood. Paulus schrijft in Galaten 2:20

“en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”.

We zien hier doel en plan van Christus. De gemeente was er nog niet, dus de Heer gaf Zich over aan God voor het plan dat God had en om wat de gemeente worden zou, Zijn vrouw, zoals Adam in diepe slaap gebracht werd en daaruit ontwaakt, zijn vrouw mocht zien.

3) De bruid wordt voorgesteld

Uit Genesis weten we dat God de vrouw, Eva, tot de mens bracht. De enthousiaste uitdrukking van Adam komt slecht mondjesmaat tot uitdrukking in onze vertaling. Zij mocht zijn liefde delen, zijn gemeenschap genieten, zijn deelgenote zijn in de zegeningen die God gaf.

Zo brengt de Heilige Geest ons tot Christus opdat wij deel zouden krijgen aan Zijn zegeningen. Adam uitte zijn blijdschap met de woorden:

*“Deze is ditmaal
been van mijn beenderen,
en vlees van mijn vlees!”*

Zij was deel van hemzelf, één lichaam! Ook wij die tot de gemeente behoren kunnen zonder aarzeling zeggen dat we leden zijn van Zijn lichaam, Efeze 5:30

“Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente”.

Zo hecht, dat de apostel schrijven kan:

“Die twee zullen tot één vlees zijn”

4) Een nieuwe verhouding

De heiligheid van het huwelijk wordt door de apostel gebruikt om de verhouding van Christus tot de gemeente uit te beelden. We worden herinnerd aan de eerste eenheid tussen Adam en Eva, maar hoe is de verhouding nu? De apostel citeert nog wat meer uit de eerste geschiedenis van de mensheid, Efeze 5:31

*“Daarom zal **een man** zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn”.*

Let op dat er staat, daarom zal een man, zijn vader en zijn moeder verlaten. Dit ‘verlaten’ wordt niet van de vrouw gezegd!

Christus, de man, verliet alles en kwam op aarde om voor Zich een bruid te zoeken. Hij verliet de Vader in de hemel, maar ook Zijn moeder Maria, toen Hij aan het kruis stierf en duidelijk haar een ander tot zoon gaf, Johannes. (Johannes 19:26,27)

“Toen nu Jezus Zijn moeder zag en de discipel die Hij liefhad, bij haar zag staan, zei Hij tegen Zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zei Hij tegen de discipel: Zie, uw moeder. En vanaf dat moment nam de discipel haar in zijn huis”.

Door Zijn dood en opstanding is er een nieuwe verhouding ontstaan. Dit houdt de scheiding in van alle familieleden, die onder het oordeel waren, maar het was ook de scheiding van Zijn Vader. Zo heeft Christus zich gehecht aan zijn vrouw die Hij door het bloed verworven heeft.

5) We zien naar de bruid

In liefde gaf Christus Zichzelf voor de gemeente om haar te redden en te reinigen “door het waterbad met het woord” Efeze 5:26. Hij zei tegen de Zijnen: “Gij zijt nu rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb” Johannes 15:3.

Dit is een uitdrukking van de voortdurende van liefde van Christus voor Zijn bruid, zoals Hij de gemeente nu klaarmaakt om haar in de toekomst aan Zich te stellen.

In de toekomst zal de bruid verenigd zijn met de bruidegom, Efeze 5:27

“opdat Hij haar in heerlijkheid voor Zich zou plaatsen, een gemeente zonder smet of rimpel of iets dergelijks, maar dat zij heilig en smetteloos zou zijn”.

Deze vergelijking zal, hoewel ze nu al bestaat, volledig voltooid zijn als de gehele gemeente in de hemel zal zijn opgenomen en het bruiloftsfeest gevierd wordt. Op die dag zal de verheerlijkte Christus een verheerlijkte gemeente voor Zich stellen, heilig, volmaakt.

Nu, in deze tijd, maakt Hij Zijn bruid klaar. De bruiloft zelf zal plaatsvinden na de opname van de gemeente, maar voordat de Heer in heerlijkheid naar de aarde terugkeert. Zo leren we uit het laatste Bijbelboek, dat de bruiloft zal plaatsvinden na het proces voor de rechterstoel van Christus (1 Corinthe 3:10-17; 2 Corinthe 5:10). Als de vrouw voor Het Lam verschijnt zal zij gekleed zijn in de 'rechtvaardige daden' der heiligen'. In Openbaring 19:7-9 lezen we:

“Laten wij blij zijn en ons verheugen en Hem de heerlijkheid geven, want de bruiloft van het Lam is gekomen en Zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt. En het is haar gegeven zich met smetteloos en blinkend fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de gerechtigheden van de heiligen. En hij zei tegen mij: Schrijf: Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft van het Lam”.

Daarna zal de gemeente één met Christus, deel hebben aan Zijn regering ten tijde van het duizendjarig rijk. Zo bad de Here Jezus naar we lezen in Johannes 17:22

“En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die U Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn”

We weten uit Genesis dat God de wond in de zijde van Adam toesloot. Ontstonden hier littekens waar Adam steeds naar kon zien en zo bewust bleef van die bijzondere eenheid? We weten het niet. Wat we wel weten is dat Jezus de littekens draagt van Golgotha in handen en voeten en zijde. Als die er niet waren, zou Hij nu geen bruid hebben. Johannes op Patmos ziet deze dingen en onthult:

“En zij zongen een nieuw lied en zeiden: U bent het waard om de boekrol te nemen en zijn zegels te openen, want U bent geslacht en hebt ons voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam, taal, volk en natie”.(Openbaring 5:9).

We zijn niet van onszelf, maar duur gekocht en betaald, daarom schrijft Petrus denk ik in 2 Petrus 3:14:

“Daarom, geliefden, terwijl u deze dingen verwacht, beijver u om onbevlekt en smetteloos door Hem bevonden te worden in vrede”

Ik wil nu ingaan op argumenten waarmee men aangeeft dat Israël de bruid van Christus is.

Hosea 2:18-20

“Op die dag zal het gebeuren, spreekt de HEERE, dat u Mij zult noemen: mijn Man, en Mij niet meer zult noemen: mijn Baäl! Dan zal Ik de namen van de Baäls uit haar mond wegdoen en aan hun namen zal niet meer gedacht worden. Ik zal voor hen een verbond sluiten op die dag met de dieren van het veld, met de vogels in de lucht en de kruipende dieren op de aarde. En boog, zwaard en strijd zal Ik van de aarde doen verdwijnen, en Ik zal hen onbezorgd doen neerliggen. Ik zal u voor eeuwig tot Mijn bruid nemen: ja, Ik zal u tot Mijn bruid nemen in gerechtigheid en in recht, in goedertierenheid en in barmhartigheid”.

Dit is een sterk argument, maar het is goed te kijken naar wat ons werkelijk wordt meegedeeld, **wat is de boodschap hier?**

Het gaat er m.i. niet om dat ons wordt meegedeeld dat Israël de bruid van Christus wordt, Christus is helemaal niet in beeld zelfs.

De boodschap is dat God zich enorm bedrogen voelt door Zijn volk, maar dat ze Hem eens trouw zullen zijn, en om die trouw te accentueren gebruikt de Here God het beeld van het huwelijk. Er staat ook nergens in de Bijbel dat God Israël gehuwd heeft, tenzij als beeldspraak.

In profetisch perspectief betekent dit dat in de toekomst een rest van Israël zich bekeerd en uit hen wordt het koninkrijk van Israël waarover Christus regeren zal opgebouwd.

Het boek Hooglied

Hier zien we een verzameling liefdesliederen. Deze kunnen symbolisch op Israël betrekking hebben, maar evengoed op de gemeente of gewoon de liefde tussen man en vrouw beschrijven. Hier valt niets concreets te zeggen.

Jesaja 50:1

Daar wordt gevraagd naar de 'echtscheidingsbrief' van uw moeder. Die is er niet, want God was niet ontrouw. Zou God een relatie gehad hebben met de moeder van Israël? Ook hier duidelijk beeldspraak.

Jeremia 2:2

'Liefde van de bruidstijd', in vers 11 gaat het echter weer om 'mijn volk'

Vers 3 spreekt van Israël als de "eersteling van Zijn opbrengst".

Vers 10 "hoe kan Ik u tot kinderen maken"

Het gaat dus steeds om beeldspraak waarmee de afvalligheid met haar gevolgen wordt getekend.

Jesaja 54:5

"Want Uw Maker is uw man" Is dit een sterk argument? In het geheel niet, in het vers eraan vooraf wordt Israël als weduwe, 'haar weduwschap' beschreven, dan is God dood, geen aantrekkelijk alternatief.

Jesaja 62:4

Hier wordt het land 'gehuwde' genoemd. Dus niet het volk, maar het land, daaruit is dus zeker niet te leren dat Israël de bruid is.

Argumenten waarom de gemeente en niet Israël de bruid moet zijn

Johannes de Doper is 'vriend' van de bruidegom (Johannes 3:29) en verblijdt zich over de bruidegom.

2 Corinthe 11:2

"Want ik beijver mij voor u met een ijver van God. Ik heb u immers ten huwelijk gegeven aan één Man om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen".

Openbaring 16:12-14

Hier worden de koningen der aarde verzameld om tegen Israël oorlog te voeren, dan is Israël dus nog op aarde, terwijl de bruid al in de hemel is gezien. Dezelfde conclusie zien we n.a.v. Openbaring 1:7. Wanneer Christus verschijnt zullen alle volken Hem zien, ‘ook zij die Hem doorstoken hebben’ Israël moet dus nog op de aarde zijn als de Heer terugkeert, terwijl de bruid zich in de hemel al had klaargemaakt, Openbaring 19:7.

Dat Israël met een bruid wordt vergeleken is zeker niet van doorslaggevende aard Israël wordt ook vergeleken met:

- Een olijfboom, Rm. 9
- Een knecht, Ps. 136:22
- Een zoon, Jes. 45:11
- Een huis, Matth. 15:24
- Een koninkrijk van priesters, Ex. 19:6
- Een kind, Hos. 11:1
- Een dochter van mijn volk Jer. 14:17
- Een jonge koe, Hos. 10:11
-

Belangrijk is zeker ook te zien onder welke aanduiding de Heer gekruisigd werd. Het bordje boven Zijn hoofd leert: “Koning van de Joden” (Marcus 15:26; Lucas 23:38).

Opb. 22:14 laat zien, dat wie tot de bruid behoren, hun klederen moeten wassen. Dat gaat niet om proselieten van het volk Israël maar om leden van de gemeente, zijn lichaam.

Tenslotte sluit Openbaring af met de woorden: “*de geest en de bruid zeggen kom!*” (Openbaring 22:17). We lezen hier van de belofte van het drinken van het water des levens om niet. De genade boodschap! Op dat moment was iedere Jood die dit riep deel van de gemeente, waarvan ook veel niet joden deel uitmaakten. Dit riep de bruid, de gemeente, niet het volk.

Jood ben je door geboorte, niet door te drinken uit het levend water.